

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

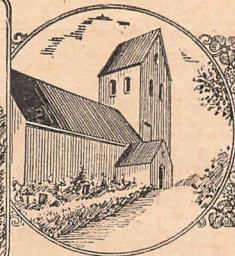
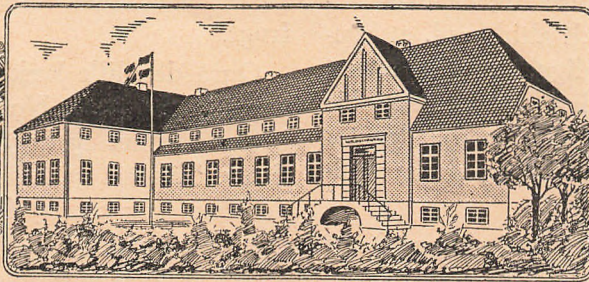
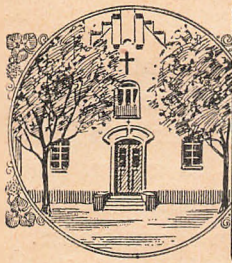
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Marts 1952

„Bed og arbejd.“

44. årgang nr. 3

Betragter liljerne på marken

Sådan sagde Jesus i sin bjergprædiken til sine disciple (Matth. 6, 28). Jeg kan i disse dage ikke ganske bogstaveligt efterleve denne påmindelse, for dels er der vist ingen liljer på markerne i disse dage, og dels går jeg jo her i den gamle kongestad Roskilde og har ikke kræfter endnu til markvandring!

Men de spirende løgvækster i villahaverne studerer min kone og jeg til gengæld hver dag, når vi foretager vore daglige småture, og så har jeg i disse korte februar-marts dage med det hastigt skiftende vejrlig fulgt den lille gule eranthis og den hvide vintergæk i deres sejge kamp for at holde hovedet oven „vande“, jeg har, som så ofte før, beundret dem og glædet mig over deres vovemod og vårfriske håbefuldhed, det er der andre, der har gjort før mig. Det fandt jeg et godt eksempel på, da jeg forleden læste Aage Falk Hansens bog: „Krisetider i et Menneskeliv.“ Af denne tillader jeg mig at citere en hymne til den lille, gule eranthis!

„Ukuelig! — Ja, det er den lille, gule blomst. Det kan fryse noget så tænderknitrende, at man synes, det må da tage livet af selv en sejglivet, lille blomst; men nej, den liden eranthis bøjer sit gule hoved, ikke selvopgivende, men trodsende den værste kulde — og siden smiler den som en konge af Sverige: Det var for tidligt at lade flaget gå på halv stang. Jeg klarede den! Og den mand, der har noget af eranthis sindet i sig, klarer den også, selv om geskæftige medmennesker forlods udsteder attest på, at han er færdig.

Det kan sne, så en eranthis bliver borte under en hvid overbelastning, og hvis så frosten tilmed igen indfinder sig og laver snebeton, så er det næsten mere, end det lille gule hoved kan stemme imod, men af den grund opgiver den ikke at være til. En dag går vinden om i et lunt hjørne. Solen får sneen til at smelte — og minsandten om ikke min lille gule ven titter frem med et uforknyt: Her har du mig igen.

Og blæsten kan gå hylende gennem haverne, som var den en storpralende diktator, der mener at kunne skræmme alt og alle til at kapitulere; men det ender dog som bekendt altid med, at blæsten taber vejret og ligger som en revnet skrigeballong, mens den ukuelige eranthis efter veloverstandne genvordigheder står med et lille gyldent smil og slikker solskin.“

Ja, sådan og meget mer' skriver Aage Falk Hansen, og så sidder man selv en aften sammen med medmennesker på et rekreationshjem. Solen har skinnet den dag, lærken har jublet, eranthis og vintergæk og guldgule krokus har båret hovedet højt, og en fransk anemone har søgt at løfte sit hoved fra det klæbrige muldrag. Det er, som sagt, aften. Der er aftensang som på en højskole. En foreslår sangen: „Nu vågner blomsten af dvale.“ En anden kommer med forslag om, at vi skal synge: „Velkommen lærkelil.“ En tredje af disse, for de flestes vedkommende byboere, en københavnsk kontormand var forslagstilleren, beder om husmandssangen: „Når vinteren rinder i grøft og i grav.“

Vi synger sang efter sang. Jeg sidder og ser på disse sygdomsmærkede, for nogles vedkommende forpinte ansigter. Ser jeg rigtigt? Tændes der håbets glimt i øjnene, vårens livshåb, — håb om nye kræfter også for mig, den enkelte? Det håb, der er af så stor betydning for at genvinde helbred og kræfter, den livsvilje, lægerne bestandig appellerer til. Jo, det gjorde der vist, og det var godt.

Da lød der en stille stemme: — Må vi ikke også synge: „Hen over jord et pilgrimstog så stille skrider frem.“ Det kom som en naturlig fortsættelse af det andet,

i hvert fald for mig og min tankeverden. Der randt mig et ord ihu: Uden hvedekornet falder i jorden og dør, bliver det alene, men dersom det dør, bærer det frugt.

Også den lille kække eranthis må jo engang give tabt, blomsterne falder af, bladene visner og dør, men se, da bærer den ny blomst gennem en anden. Hvedekornets og sennepskornets vækst har vi måske talt for lidt om i vore kredse.

Må jeg nævne et lille eksempel til opmuntring for søndagsskolearbejdere og andre, der sukker under, at ordets sæd, vi sår, viser så liden evne til at spire og bære de mange fold frugt.

Jeg har for nogle uger siden ligget på en ret stor fællesstue på et sygehus, syv var vi derinde. Blandt disse en, der var lammet i underkroppen, men mundrap, og desværre meget rå og sjofel. Jeg var delvis opgående dengang og havde hjulpet ham lidt til rette med at få benene lagt i en ny hvilestilling. — Han lå i et hjørne af stuen. — Jeg sad nu ved hans seng, og så skal man jo ikke fortælle alting, men lidt efter lidt lukkede manden op for et forpint sind, et rodløst, hvileløst hjerte, en nagende samvittighed, der skulle overdøves ved at bruge kraftudtryk, som var værre end andres. Men da fortalte han mig, og det var det, jeg her vil fortælle, med en efterhånden blødere stemme om en barndom, hvor han som dreng gik i en lille søndagsskole, der blev ledet af såre jævne mennesker, men hvor der var talt ord, sunget salmer og sange og bedt bønner. Han lagde ikke skjul på, at meget af dette levede endnu i hjertedybet. Her var lagt en sæd og spiret en plante, som endnu ikke var helt kvalt af tidslernerne, der var vokset op omkring den.

Vi fik en for mig meget rig stund sammen. I mit stille sind bad jeg en bøn for os begge. Dagen efter blev jeg selv opereret og hårdt bundet til sengen. Vi fik ikke talt mere sammen på den måde. Jeg blev flyttet andetsteds hen, før det kunne lade sig gøre. Men egentlig er jeg meget spændt på, om vi engang skal mødes derhjemme, hvor der ikke er sorg og sygdom — og synd. I hvert fald: Ordet fra Gud havde bevist sin livskraft.

Det er godt for os mennesker at lukke vore hjerter op for livets ord fra Gud og også „for alt skønt og stort hernelen,“ og at lukke i for den ondes ord, for også de har stor overvintringsevne i menneskesind. Det er en Guds nåde, når vi får lov at bringe et menneske, på hvad alderstrin det end befinder sig, ord fra den levende Gud. Det har nemlig bærekraft både i liv og død. Så lad os da modtage og give, eftersom Gud giver hver enkelt nåde dertil.

Må disse linier bringe en hilsen både til nuværende og forhenv. NNHer.

Samtidig fortæller jeg dem, der bryder sig om at høre det, at operationen forløb godt, og at lægerne forunderligt siger, at jeg kan vente at være arbejdsdygtig omkring midten af april og rigtig rask i løbet af sommeren. Jeg glæder mig til at komme hjem den 13. ds. — Ja, og så ved jo ingen af os noget om dagen i morgen. Men vi ved, at Gud er, var og bliver den samme i alle omskiftelser på jorden, og til evig tid.

En hjertelig tak for kærlige tanker, hilsener og forbøn i de sidste måneder.

Kærlig hilsen. Jeres hengivne
Dagmar og Laurits Kaag.

Hjemme fra **SKOLEN**

Den 11. marts kom indmeldelse nr. 50. Vi spiste bøv den dag, og vi er glade og taknemmelige. Vi har nu 53, og deraf en fra Færøerne.

Sidste år kom nr. 50 den 1. maj, så i år venter vi så mange, som vi kan have. Vi ville gerne have nogle flere — især husholdningselever. De fleste højskoleelever er indmeldt for 5 måneder, deraf de 2 sidste i husholdningsklassen; men denne klasse ser ud til at blive lille nok i de 3 første måneder. Imidlertid venter vi, at nogle af de indgåede forespørgsler bliver til indmeldelser, og enkelte nye forespørgsler vil sikkert komme, og så ville det være meget belejligt, om en 3-4 stykker indmelder sig i husholdningsklassen enten for 3 eller 5 måneder. Jeg har så ofte ønsket, at nogle af alle de unge piger, der har gået i en eksamensskole, ville besøge vor husholdningsklasse.

Desværre kan vi ikke få hverken frk. Olsen eller frk. Larsen igen. Frk. Olsen fortsætter i sin plads som husbestyrerinde, og frk. Larsen kan ikke vente at få tilstrækkelig frihed for sit konsulentarbejde. Vi har fået en, som vi ikke kender, meget stærkt anbefalet, og jeg har i dag skrevet til hende. Det er ret spændende. — Iøvrigt er skolen fuldt besat med mandskab, da vi beholder lærer Jespersen, og frk. Jeppesen har vi. Vi beholder vore 4 piger, og Jørgen Ljørring, der passer landbruget, er fæstet for et år. Derimod skifter vi havemand. Lindy Pedersen skal tjene på en gård her i Nissum, og vor nye havemand bliver Peder Grud (49-50).

— Vi har været i Øster Stokholm til

hestebedømmelse, og vi har også besøgt Nygård i Gudum og Vester Borum, og så har vi 3 invitationer, som vi glæder os til at efterkomme. Vi har været en tur i Struer, hvor vi besøgte den store radiofabrik B & O, slagteriet m. m. Konsulent Nør-lund Christensen, Aulum, har været her. Han holdt foredrag om kartoffeldyrkning og viste os sine flotte kolorerede lysbilleder fra Danmark, Svejts og Amerika. Eleverne har også været med til landboudomsdagen i Lemvig. Faste-lavnsferien varede fra lørdag til tirsdag middag, men så måtte der undervises hele den næste lørdag.

Kongens fødselsdag fejrede vi om aftenen ved et ekstra godt kaffebord, som frk. Jeppesen og lærer Jespersen gav, og derefter var der en meget munter præmiekonkurrence, hvor alle mand gjorde sig store anstrengelser for at vinde de interessante og „værdifulde“ præmier.

Og nu går det så mod slutningen med vor vinterskole. Vil I ikke bede rigtig meget for os, at de sidste 14 dage må blive rigt velsignet.

To alvorlige historier — *men hvad siger du?*

En ung japansk student, Kunio Shimizu, fortæller:

„Min egen broders historie er typisk for mange. Han blev under krigen taget til fange af russerne i Manchuriet. Sammen med tusinder andre blev han ført til lejre i Sibirien, hvor fangerne dagligt blev skolet i den kommunistiske ideologi. De mest lærevillige af dem blev tilstået særlige privilegier, og de dygtigste blev sendt til Moskva for videregående uddannelse.

Min broder tilbragte 3 år i Moskva. I 1949 vendte han tilbage til Japan. Vi bor lidt uden for Tokyo, hvor far har en tekstilfabrik. Hele familien var på banegården for at modtage min broder, og der var stor glæde, da vi fik øje på ham i et af kupéinduerne. Han hilste hjerteligt på os; men han blev i toget. Han var ikke kommet hjem for at hygge sig hos sin familie, sagde han, men for at kæmpe for et nyt Japan. To minutter efter kørte han videre til Tokyo for at melde sig på det kommunistiske partis hovedkvarter. Disse scener udspilles, hvergang japanske krigsfanger vender tilbage fra Rusland.“

En af Frankrigs berømteste digtere, André Gide, sagde i en samtale med en rådvild kollega, Klaus Mann, som kort tid efter i fortvivlelse tog sit eget liv — André Gide sagde: „Hver gang, de unge kommer til mig for at få råd, føler jeg mig så skammelig inkompetent, så hjælpeløs, så forvirret. De spørger og spørger, om der findes vej ud af verdenskrisen, om der ikke findes en sammenhæng og en hensigt, en skjult mening bag den kaotiske facade. Men hvad skal jeg sige til dem? Jeg ved det jo ikke selv.“

„Stakkels rådvilde verden! — Ikke så mærkeligt, at krige, hunger og anden nød er det daglige avisstof. Når vestens kloge er rådvilde, og Østens ungdom lader sig gribe af en religion, der hverken respekterer Gud eller menneske, ja, så er det kun naturligt, at verden må blive syg, meget syg!

Men hvad siger vi? Vi sidder rundt i vore hjem, skoler eller foreninger og hygger os. Vi har evangeliet om Jesus, og dermed har vi også et syn for verdens erobring. — Midt i den rådvilde verden

hævder vi, at vi har en mening med tilværelsen; men vi hygger os med den. Vi sidder lunt inden døre, mens så mange løber vild eller også slides op i angsten for den grusomme og „meningsløse“ verden.

Bliver I aldrig grebet af angst, når I ser eller hører om verdens nød? Husk vor herre og mester sagde: „Gå derfor hen og gør alle folskeslagene til mine disciple.“ Eller: „Gå ud på vejene og ved gærderne og nød dem til at gå ind, så mit hus kan blive fuldt.“ *H. L. R.*

Et Brev fra 1747

Velbaarne gode Hosbond!

Siden min Kone døde, og jeg blev saa meget syg og skrøbelig paa mine gamle Dage og er derfor ikke god for længere at kan bebo mit Sted og svare Kongen og Hosbond deraf, som jeg bør, og jeg frygter for, jeg paa min gamle Alder skal blive husvild, derfor beder jeg gerne af min gode fromme Hosbond, at han vil give Jens Christensen Holmen og Kone Fæstebrev paa mit Sted, saa har de lovet mig begge tow, at de vil forsyne mig med Øl og Mad, og hvad jeg har behov, og saa for mig være til gode i alle Maader, om jeg skulde blive længe syg og sengeliggende, i hvor længe det end maatte vare, og saa længe jeg lever, og de har lovet at lade mig skikkelig begrave efter min Død. Lad dem saa gode fromme Hosbond faa mit Sted i Fæste, om jeg ikke skal blive husvild. Jeg vil, ingen anden skal have det. Jeg ved, de forsørger mig saa længe, jeg lever. Det har de lovet mig og tror vidst de holde det, og saa tror jeg derfor, at min gode

fromme Hosbond ikke lader nogen anden faa mit Sted i Fæste end Jens Christensen.

Gud bevare min gode velbaarne Hosbonde.

Børsholt, den 28. Oktober 1747.

L. N. S.

Det er formodentlig enten Præsten eller Sogndegnen, som har skrevet dette Brev. — Mere end de tre Bogstaver var Laurs Nielsen ikke i Stand til at præstere; at han kunde det var allerede en hel del. Men vi, som lever i Dag, har godt af at kende lidt til Forholdene dengang. Maaske vi saa havde lidt lettere ved at være tilfredse. Sagen var jo den, at det virkelig var bitter Alvor for den gamle syge Mand. Han kunde udmærket blive nødt til at tage Tiggerposen paa Nakken den Dag, Herremanden gav hans Gaard til en ham ganske ukendt Mand fra Godset, som her var Lerbæk Gods i Vendsyssel. Læser man videre i Skifteprotokollen, hvor Brevet findes, ser man, at han fik sit Ønske opfyldt, og at Jens Christensen og Karen Christensdatter holdt deres Ord til ham. — Man ser, at hans tillid til dem ikke blev gjort til skamme.

*Diakon Lykke Christensen,
Viborg.*

Af Slægtsbogen

*Der er nogle, der bestandig gaar,
som de gik Kongebud.*

Maren Christensdatter Lykke døbtes 1732 i Hindborg Kirke. Hun var yngste Datter i Gaarden „Lykke“ og min Tip Tip Oldemoder var den ældste af Flokken.

Da Maren ret ofte var med ved sine Søskendes Børns Daab, er man i Stand til at følge hendes videre Færd. Man vil da mene, at hun var den helt rigtige at have med som Gudmor eller Fadder ved Daaben.

Hun fik, da hun blev voksen, Tjeneste som Bryggerspige paa Krabbesholm ved Skive, det er altsaa ikke Stillingen, som gjorde hende selvskreven.

Det træffer sig nu, at Præsten i Resen Sogn, hvor Krabbesholm var beliggende, var meget interesseret i sine Sognebørns Altergang. Han skulde føre Liste over, at de gik til Alters; men han var saa interesseret, at han førte alle Navnene ind i selve Kirkebogen. Da jeg saa en Dag havde Besvær med at finde den Slægt frem, som jeg arbejdede med, blev jeg opmærksom paa hendes Navn — der og der. Jeg fik saa Lyst til at kende hendes Færd nøjere. Først ses hendes Navn, saa faar hun nogle Veninder, og deres Navne ses allesammen i Listen, saa bliver hun gift, og saa ses hun sammen med sin Mand.

Min Tip Tip Oldemoder blev gift i Nabosognet, og man ser i Kirkebogen i Resen, at de to Søstre ikke glemmer hinanden. Da saa min Tip Tip Oldefader døde, ses det i Skiftet, at de ejede baade en Bibel og en liden Bønbog (sjældne Varer dengang i et almindeligt Hjem). Ja, mon saa ikke den liden Bøn-Bog var en Gave fra Resen?

Alt tyder jo paa, at Maren Christensdatter Lykke selv havde højere Maal her i Livet end det, som laa lige for, og at hun ogsaa gerne vilde have andre med paa Vejen mod dette Maal. At se dette var jo selvfølgelig en Oplevelse, som gjorde, at man blev saa underlig stille.

Altsaa var der ogsaa dengang nogle, som gik Kongebud og var Vidnesbyrd om ... Læs selv Sangen i „De Unges Sangbog“ Nr. 194.

*Diakon Lykke Christensen,
Viborg.*

Forældredagen

Søndag den 16. var en stor og glædelig dag for os.

Kun fra fire hjem manglede der gæster, og selv om vi meget gerne havde set, at alle hjem var repræsenterede, så er vi alligevel taknemmelige, fordi de savnede var få.

Kl. 12 samledes vi til frokost, og derefter var der meget at se på både på husflidssalen og andre steder. Kl. 14 var der gymnastikopvisning, og I kan tro, det gik godt. Elever og lærere har øjensynligt arbejdet godt.

Kl. 13 talte forstanderen og sognepræst Ove Nielsen, og sangkoret gav nogle numre.

Middagen var kl. 17, og om aftenen var der oplæsning ved lærerne, og Lindskov holdt foredrag. Pastor Roesgård talte til sidst, og så sluttedes der af med aftenkaffe.

Vi synes, vi havde en dejlig dag, og alt tyder på, at vore gæster synes det samme.

Nye bøger fra Lohses Forlag, etf.

Den gode bekendelse.

Et herligt lille hefte, som alle Danmarks konfirmander burde have. Det er både virkelig godt og virkelig interessant, og så er det smukt udstyret. — Kun prisen er forkert. 75 øre er ikke penge i vore dage.

Johannes Evangelium

ved C. Bartholdy er det syvende halvbind af Dansk bibelværk for menigheden. Jeg er glad for hele bibelværket, men »Johannes Evangelium« har givet mig særlig meget. Lad os hver dag læse et stykke deri. Vi trænger til stilhed og opbyggelse. Bogen koster kr. 5,50.

Brev fra missionær Bitsch

(sluttet)

På mandag eftermiddag har jeg en studiekreds over et bibelsk emne for vore lærere. Alle missionsarbejdere skal gennemgå en eller to nærmere fastsatte bøger om året, og ved slutningen bliver der holdt en skriftlig eksamen med spørgsmål fra studiebögerne. Den kreds har jeg også været glad for, og det går lettere med den for hvert år, jeg får sproget lært bedre. I år skal jeg også tillige med en af vore indiske evangelister bedømme de skriftlige besvarelser. Det vil tage tid at blive færdig, da der bliver 1000 håndskrevne foliosider at nå igennem, og den tamuliske håndskrift er ikke altid let at tyde.

Af begivenheder i året kan vi ellers nævne, at sidst i februar var vi til afskedsfest for missionær Bindslevs. De er vore gode venner, hos hvem vi først boede, da vi kom hertil. Han har i en meget lang årrække været formand for kirkerådet.

Sidst i januar var jeg med til det lutherske forbunds 3 årige møde i Guntur i Telugulandet, en dagsrejse nord for Madras. Det var en stor oplevelse at træffe sammen med lutherske kirkerepræsentanter fra mange egne af Indien og høre om deres arbejde.

I foråret begyndte orlovsrejserne. De missionærer, der kom ud efter krigen i foråret 1946 havde været her i 5 år, og derfor var det deres tur til at rejse. Det er derfor igen ikke muligt at holde alle pladser besat, så mange missionærer har for tiden fået dobbeltarbejde. Det bliver aldrig tilfredsstillende, og det har vi heldigvis været forskånet for. Men vi kan ikke se, hvem der skal afløse os her på skolen, når vi næste forår håber at tage på orlov. Det kommer nok til at give dobbeltarbejde til andre.

Børnene var helt røde af varmeknopper, før de kom på bjergene i år; men heldigvis forsvinder den slags i løbet af nogle dage i køligheden, og de kom sig vældig godt i det ideelle klima. De havde rigtige røde, danske kinder, inden de kom ned igen. Men den farve fortager sig hurtigt i varmen. Leif er nu så stor, at han og Henny leger godt sammen. Jeg har om aftenen lavet en lille dukke-

vogn til Henny og en trækvogn til Leif, og især på bjergene havde de megen fornøjelse af køretøjerne, ikke mindst når de blev bundet sammen til et »but-tog«, som Leif siger, og de så begge kom op at køre. Her på skolen er det knapt så let at få legetøjet udenørs, da der er for mange hænder til at håndtere det. Men ellers kan børnene godt lide at være mellem drengene, og de taler og forstår tamulsk næsten lige så godt som dansk. Vi har en god barnepige til at holde øje med dem; men det er også nødvendigt, når de kommer ud blandt så stor en flok. Henny er meget glad for dyr. Hun har en kat med en killing; en tid havde hun også en lille abeunge, der fik skjorte på som et lille inderbarn. Forleden dag, da jeg havde hende på cyklen ind til byen, passerede vi en flok geder, der også havde små kid, og hun sagde da til mig: »Mor siger, at jeg gerne vil have sådan en lille ged!« Det var jo et tydeligt indirekte ønske.

Første søndag i advent skal 24 af vore drenge konfirmeres her i kirken. Så plejer vi at have en lille festlighed bagefter, og der kommer gerne en del af drengenes pårørende for at være med. Senere i måneden kommer den store, årlige hindufest i byen, hvor mange pilgrimme kommer tilrejsende, og hvor vi plejer at holde gadeprediken og uddele traktater. Vi har i årets løb haft en del gæster på besøg fra Europa. Vi har lige haft pastor F. Wisløff og en anden nordmand på besøg hos os et par dage, og til hindufesten kommer der danske gæster af missionærernes pårørende, der har taget en vinterferie til Indien. En amerikansk missionærfamilie, som vi læste sammen med på sprogskolen, kommer også, så vi får huset fuldt. Derefter kan der ikke være længe til jul. Henny kan godt huske, hvor juletræet stod sidste år med lysene og pakkerne, så hun venter, at det skal blive lige sådan i år.

De kærligste hilsener

Leif, Henny, Inger og Daniel Bitsch

HØJSKOLEPOST

Til lykke!

Frk. Laura Madsen (41) og hr. Svenning Holst (40/41) vies den 4. marts.

Bopæl: Frøslev, Nykøbing, Mors.

Søndag den 30. marts vies i Tømmerby kirke: Frk. Ellen Amtoft Pedersen (51) og hr. Verner Gregersen (48/49).

Adresse på bryllupsdagen: Frøstrup st.

Bopæl: Lyngø pr. Frøstrup.

Det var fornøjeligt. Begge steder er de, der bygger hjem sammen, begge tidligere elever. Vi sender dem derfor en særlig hjertelig hilsen og ønsker for dem, at deres hjem må blive rigtige nissumhjem — hjem, hvor der bedes og arbejdes.

Vi er tre kammerater fra vinteren 50/51 samlede på højskolen, og vi sender en hjertelig hilsen til alle venner og bekendte.

Jørgen Skytte Sørensen. Bent Forbech.
Lindy Pedersen.

Vi er samlet i Frøstrup præstegård, og vi har haft nogle gode, indholdsrige dage, hvor der både har været alvor og spøg.

Mange kærlige hilsener sendes til venner og vensinder.

Stinne Røge (40). Olga Nielsen (f. Gregersen) (47).
Ragnhild Simonsen og Else Andersen (49).

Ruth Nielsen. Ellen Pedersen. Kamma Nielsen
og Maja Rysgaard (51).

Kolding højskolekreds

Lørdag den 5. april kl. 20,00 taler højskoleforstander L. Christensen, Haslev Landbrugsskole, på KFUM. Emne: Vækkelse. Alle er velkommen.

P. u. v. Chr. Nielsen.

Vinterskolen 52/53

har givet de første livstegn. Det er vel nok storartet. Jeg ved, at 3 unge mænd regner med at komme her på højskole, og også med hensyn til efterskolen har jeg hørt lidt. Karlene er ellers ofte lidt sent på det.

Vore møder

- 3. april Mejrup. A. Kr.
- 4. — Ørre. A. Kr.
- 6. — Uglev. A. Kr.
- 7. — Glyngø (Durup) A. Kr.
- 16. — Heltborg. A. Kr.
- 17. — Gudum. A. Kr.
- 16. — Gedsted. L. R.
- 17. — Ullits. L. R.
- 20. — Farsø. L. R.
- 21. — Vesterbølle. L. R.
- 22. — Levring. A. Kr.
- 23. — Branderup. L. R.

Vandremappernes besøg.

- 22. februar »Guldlænken« 40/41.

Adresseforandringer

Sommerskolen

- 1951 Frk. Ellen Amtoft Petersen, Frøstrup — fru Ellen Gregersen, Lyngø pr. Frøstrup.
Frk. Sidsel Christensen, Ø. Stokholm, Nr. Nissum — samme, Skovgaard, Sandager, Dejbjerg.
- 1948 Barneplejerske Frk. Grethe Skov Pedersen, Klintevej 23, Kerteminde — samme, Odense Kommunes Optagelsehjem, Ejbygade 32, Odense.
- 1947 Frk. Birgit Bjørnholt Nielsen, Ll. Nørkær, Rønbjerg. — samme, Kisum, Rønbjerg.
- 1941 Frk. Laura Madsen, Skagen — fru Laura Holst, Frøslev, Nykøbing, Mors.

Vinterskolen

- 50/51 Hr. Harald Pedersen, Ejstrup, Astrup, Skjern — samme, Poulsgaard, Debelmose, Borris.
Ingolf Østerby, Øster Stokholm, Nr. Nissum — samme, Østergaard, Mogenstrup, Rønbjerg.
- 48/49 Verner Gregersen, Vesløs st. — samme, Lyngø pr. Frøstrup.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER 243